

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărti

GRACE LIN

Râul Instelat al Cerului

Traducere din engleză de
Alexandra Columban

ARTHUR

Capitolul 1

Rendi nu avea habar de cât timp dispăruse luna de pe cer. Tot ce știa era că de săptămâni bune vântul vuia îndurerat, ca și cum cerul era copleșit de suferință. La început, crezuse că gemetele ieșeau din propriul său gâtlej, căci îl dorea fiecare păticică a trupului, de atâtea ceasuri lungi de când stătea pitit în căruța negustorului. Însă doar seara, după ce căruța se oprea din mers, după ce hârtoapele și izbiturile încetau, abia atunci se porneau gemetele.

După nopți în sir în care cerul scâncise și suspinase neîncetat, Rendi îndrăzni să tragă cu ochiul afară. Când simți măgarul luând-o din loc mânat de negustor și viațele nopții pornindu-se din nou, Rendi se strecură printre vinuri – damigene uriașe de ceramică mari cât el – și scoase capul de sub coviltir. Însă când ridică privirea spre cer, nu văzu nimic. Stelele își pierduseră strălucirea, prefăcându-se în umbre palide, iar în întuneric răsunau aceleași scâncete. Atunci descoperi Rendi că luna dispăruse.

Respect pentru cărți
Își închipuise că va apărea la locul ei în noaptea următoare sau în cea de după. Rendi era sigur că luna se va întoarce, aşa cum făcuse întotdeauna, scânteind ca și cum ar fi fost ocupată de pe cer de foarfece ascuțite. Dar nu se întoarse. Seară de seară, după ce negustorul se îndepărta, Rendi se furişa din căruța sufocantă și umedă și ieșea în aerul proaspăt al nopții, unde își ridica privirea spre cer. Dar de fiecare dată Râul Înstelat al Cerului era gol.

— Haideți, luați niște vin, frânse un glas liniștea.

„E negustorul!“, se gândi Rendi împietrind. Se surseșe încă o noapte fără lună, iar acum, odată cu zorii zilei, întunericul din căruța acoperită se risipea. Când negustorul înhămă la căruța măgarul, animalul se smuci, trezindu-l pe Rendi. Băiatul dădu cu capul de damigenele cu vin, dar ceea ce îl sperie fu zgomotul înfundat de voci.

— Azi e Ziua celor Cinci Otrăvuri, continuă negustorul dulceag. Vă pot vinde o damigeană *gang*.

— Țin un han, nu o cârciumă, zise un bărbat. Nu am nevoie de o damigeană întreagă. E prea mult.

— Ah, dar un pic de vin în plus nu face dintr-un han o cârciumă, ii răspunse negustorul. Deja oferiți oaspeților ceai și mâncare în salon, nu-i aşa? Ce-ar fi să le oferiți și vin? Credeți-mă că oamenii se vor înghesui să cumpere.

— N-am nevoie de mult vin; doar cât să ne păzească de Spurcăciuni, spuse hangiul. Încă un pic pentru mine, să beau din când în când și să-i fac fricei mele semnul *wang* pe frunte. O carafă e de-ajuns.

— Dar acesta este celebrul Vin al Fiului cel Mare, insistă negustorul. Și vă pot face o ofertă foarte bună.

— Vinul Fiului cel Mare? zise hangiul.

Respect Rendi îi surprinse ezitarea din glas. „Nu cumpăra!“, îl implora băiatul în gând, încercând să-și domolească inima, care bătea să-i sară din piept, nu alta. „Te rog, nu descoperi căruța!“

— L-aș putea da scump în oraș, dar cum a fost caniculă în ultima vreme mă tem să nu se acrească înainte să ajung eu acolo, spuse negustorul. După cum vedeți, a trebuit să-mi acopăr căruța. E mai bine pentru mine să vă vând niște vin acum. Putem include în preț cazarea mea din ultima noapte.

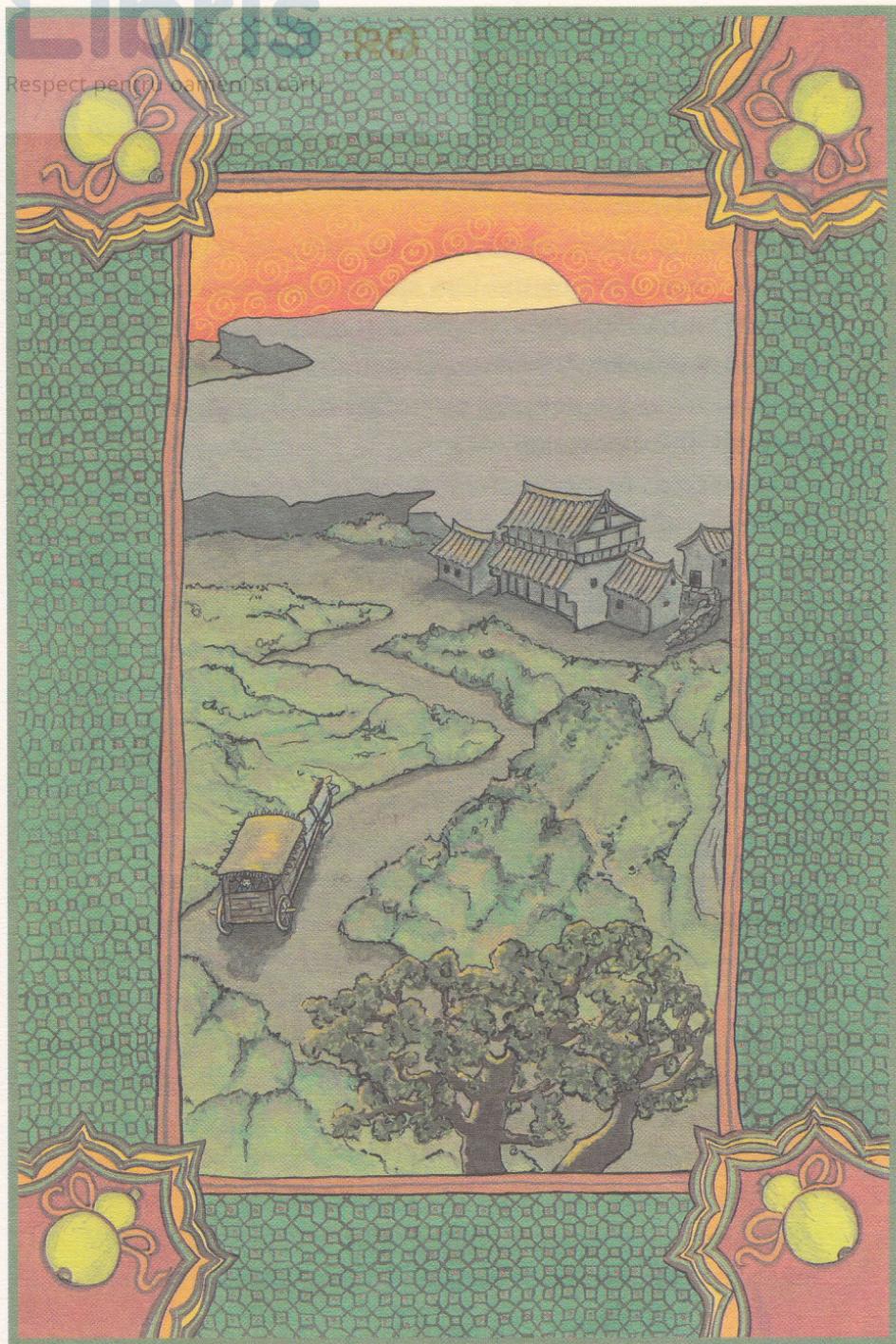
În cea mai mare liniște, în timp ce bărbății negociau prețul, Rendi se târî de-a bușilea spre capătul căruței, unde se strecură cu greu printre uriașele vase *gang* de ceramică ce-l striveau ca pe o bucată de carne pentru găluște. Căruța era deschisă. Rendi își strânse traista la piept, simțind castronul de orez prin pânza subțire.

Negustorul și hangiul se străduiau să ridice un vas *gang* plin-ochi cu vin, legănând căruța într-o parte și-n alta. Rendi abia mai respira, în timp ce, icnind, bărbății trăgeau și împingeau recipientul. Niciunul dintre ei nu-l zări pe micuțul pitit în umbră printre celealte vase.

Însoțit de afuriseniile sănătoase ale negustorului, vasul ajunse în sfârșit pe pământ. Osteniți, bărbății se sprijiniră de căruță, cu soarele luminând din spate căpătâna pleșuvă și transpirată a negustorului. Când auzi oftatul prelung al hangiului, Rendi prinse curaj și îndrăzi să răsuflă din nou. „Sunt în siguranță“, își zise, ascultându-i pe bărbăți bătând palma. Închise ochii, ușurat.

— Ce-i acolo? zise hangiul dintr-odată.

Ochii lui Rendi se căscară pe loc. Parcă de nicăieri, mâini și brațe se întinseră spre el, îl înhățără și îl traseră

afară. Se zvârcoli, se zbătu, dar degeaba. Nu avea scăpare. Rendi fu tras afară cu forța și, năucit, strânse din ochi pentru a se feri de lumină.

— Un intrus! mărâi negustorul, renunțând la tonul prietenos de mai devreme.

Negustorul era zvelt și pârlit de soare, iar brațele-i erau tari ca lanțurile de oțel. Cu o mâna îl apucă ferm pe Rendi de ceafă, iar pe cealaltă o ridică pregătindu-se să-i aplice o lovitură cruntă.

Rendi se încordă, dar hangiul îl prinse pe negustor de braț, oprindu-l chiar înainte să apuce să lovească.

— E doar un copil? zise hangiul, care aducea puțin a carafă de vin. Pare de-o seamă cu fiica mea.

— N-ai decât să-l iezi, în cazul asta! spuse negustorul răutăcios, după care îl îmbrânci pe baiat, care dădu cu fundul de pământ. Rendi începu să tușească din pricina prafului și hangiul îl ajută să se ridice în picioare; negustorul acoperi căruța și, cât ai zice pește, sări pe băncuța din față și apucă hamurile măgarului.

— Nu ziceai că ți-a plecat fiul? râse bărbatul. Ia-l pe el în schimb. Vine la pachet cu vinul!

— Dar... dădu hangiul să mai spună ceva pe când roțile căruței îl umpleau de praf. Dar...

Negustorul smuci hățurile surd la bâlbâielile hangiului. Omul rămase câteva clipe căscând, cu ochii când la căruță, când la baiat. Băiatul strânse la piept traista de pânză, iar căruța se pierdu în zare, lăsându-l pe hangiul cu privirea atintită în urma ei. Abia apoi, după ce căruța se făcu nevăzută la orizont, Jupânul Chao, hangiul, își clinti privirea din loc.

Capitolul 2

Mușchii lui Rendi erau moi precum brânza tofu nefiartă, iar chipul prietenos ca al unui tigru înverșunat. Într-un final, totuși, Jupânum Chao se încumetă să-i vorbească:

— Aș avea nevoie de o mâna de ajutor la han, sunt multe treburi de făcut.

„Un rândăș!“, se gândi băiatul. Rendi se încruntă disprețuitor, dar apoi cercetă drumul în lung și-n lat: nu văzu țipenie de om – doar praful lăsat de căruța negustorului plutind fantomatic în aer. Iarba era îngălbinită și ofilită, iar o scurtă privire în jur îi dezvăluia, pe lângă hanul neîngrijit, câteva căsuțe de piatră în paragină, răsfirate ici-colo. „Nu e nimic aici?“, se frământă Rendi. „Unde sunt?“

— Ce fel de treburi? zise băiatul, chinuindu-se să scoată câteva cuvinte din gâtlej.

Avea de gând să rămână la han deocamdată, își zise în sinea lui. Însă doar deocamdată.

Respect pentru patru păduri
— Ei, pentru început, spuse Jupânul Chao, am nevoie să mă ajută să ducem vinul la han.

Rendi nu-i era de mare folos la mutatul vinului. Abia de reușea să înconjoare vasul *gang* cu brațele lui firave, darămite să-l și ridice. Cu toate icnetele și horcăielile, nici Jupânul Chao nu reuși să mute vinul mai mult de câțiva metri. Într-un sfârșit, Rendi zise:

— Dacă îl culcăm pe o parte, l-am putea rostogoli.

Jupânul Chao se opri și spuse:

— Cum te cheamă?

— Rendi.

— Ei bine, Rendi, zise hangiul, asta-i o idee bună!

Auzind vorbele hangiului, căutătura ursuză a băiatului se destinse. Înclinară vasul și-l rostogoliră cu grijă înspre han, cu soarele fierbinte arzându-le spinarea. Dar când ajunseră cu vinul în magazia din spate, o făptură mică se ivi de nicăieri, iar Rendi se încruntă la loc.

Era fiica Jupânului Chao, Peiyi. Chipul ei păstra urme ale micului dejun, iar pantalonii îi erau atât de mânciți de pământ, încât deveniseră maro. Rendi strâmbă din nas și o privi de parcă ar fi fost un vierme într-o piersică pe jumătate mâncată.

— Cine e băiatul ăsta? întrebă Peiyi, oprindu-și pasul în aer.

— El e Rendi, anunță Jupânul Chao fără să se întoarcă, ocupat să amestece pudră de realgar într-un bol mic cu vin. Rendi va prelua câteva din sarcinile lui Jiming. Rendi, ea e fiica mea, Peiyi.

Rendi pufni și-și feri privirea disprețuitor. Peiyi se uită la el cu ochii mijităi.

Respect pe Dar Jupânul Chao nu păru să bage de seamă gesturile copiilor și o trase pe Peiyi în fața lui. Îl dădu cu tandrețe părul la o parte, dezvelindu-i chipul rozaliu ca florile de cireș. Fetița rămase neclintită, luând poziție de statuie și mișcându-și doar privirea dintr-o parte în alta, în vreme ce tatăl ei își înmuie un deget în amestecul cu vin și îi scrise atent pe frunte *wang*, un simbol al puterii.

Rendi, care privea scena din prag, se umplu pe neasteptate de furie și de invidie.

— Asta ar trebui să te apere de Spurcăciuni, îi spuse hangiul fetiței, cu un oftat. Uite că deja e Ziua celor Cinci Otrăvuri! Abia de-a sosit primăvara și iată că e vară din nou.

Peiyi nu răspunse, preocupată să-l soarbă din priviri pe Rendi, care în tot acest timp nu se mișcase din prag. Băiatul se strâmbase la ea, prefăcându-se a fi pe rând toate cele cinci Spurcăciuni: șarpe, scorpion, urechelnită, păianjen și broască râioasă. Ultima grimasă se voia a fi Broasca Spurcată, fiindcă băiatul făcu ochi mari și scoase limba de-un cot.

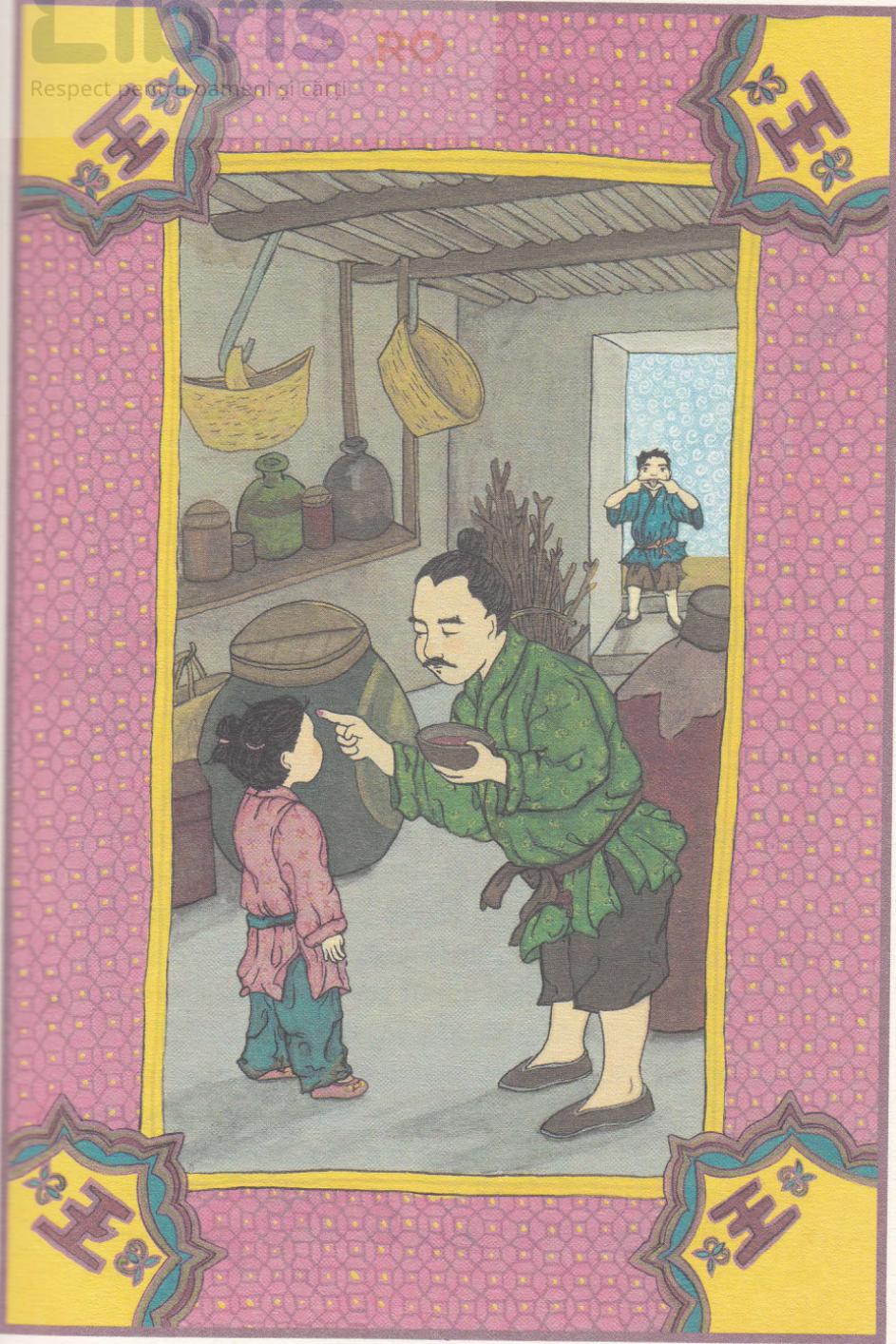
— Și ce caută băiatul aici? întrebă Peiyi, strângând din buze.

— Ti-am spus, răspunse hangiul. Acum că Jiming a plecat, avem nevoie de ajutor în gospodărie.

— Ba n-avem nevoie de el! protestă Peiyi. Jiming o să se întoarcă!

Jupânul Chao oftă din nou, de data asta atât de tare, încât ziceai că o piatră grea a căzut în apă.

— Fratele tău a luat o hotărâre, zise acesta și se ridică drept în picioare.

Respect pen Fără să mai scoată o vorbă, Jupânul Chao părăsi încăperea.

Peiyi privi măhnită cum tatăl ei se îndepărtează, după care se întoarse spre Rendi. Furia stranie și invidia de adineauri nu dispăruseră, ba chiar crescuseră, iar băiatul zise batjocoritor:

— Bebeluș! Prea mică să bei vin, aşa că trebuie să porți semnul *wang*! Fereşte-te de Spurcăciuni!

Peiyi îl privi înmărmurită.

— *Mizerabil!* mărâi fetița și ieși val-vârtej din încăpere.